

Kura-Jukolan paluu – pelkoa ja kauhua Kytäjällä (2010)

Kaikki suunnistusta pitempään harrastaneet muistavat elävästi Kytäjän kuuluisan kura-Jukolan 1981, joka sattui myös olemaan Pummarin lyhyellä mutta menestyksettömällä uralla ensimmäinen kerta Pullistuksen maineikkaassa ykkösjoukkueessa. Mutavellin ja erittäin haasteellisen maaston lisäksi tuosta kisasta jäi päällimmäisenä mieleen, että joukkueemme jäi ilman tulosta, ei tosin Pummarista johtuvasta syystä. Allekirjoittanut suoriutui 7 km:n viidennestä osuudesta alle puolentoista tunnin ja tieto hylkäyksestä jo kolmannella osuudella saavutti joukkueen vasta kotimatkan jälkeen. Voitaneen sanoa, että edellisestä Kytäjän vierailusta jäi jotain hampaanoloon. Kun joukkueenjohtaja Ilpo Liimatainen lähestyi talvella ja pyysi mukaan tämän kesän Jukolaan, ei vastausta tarvinnut kolmea kertaa miettiä. Toisaalta vaakakupissa painoivat kura-Jukolan ikävä muisto ja kahden edellisen, niin ikään tuloksettoman Ruotsin ristiretken kohtalo, joista Pummarin edellisissä seikkailuissa on raportoitu. Toisaalta virisi halu tietää, onko aika ruostuttanut muistot eli oliko Kytäjän maasto todellakin niin vaikea kuin mitä vuoden 1981 tuloksista saattoi päätellä. Niinpä harjoitusintoa puhkuva Pummary päätti ilmoittautua mukaan nelosjoukkueeseen lyhyelle 4.-5. osuudelle.

Pitkin kevättä mainostettiin Pullistuksen erinomaisilla nettisivuilla Jukolan ykkösjoukkueen karsintakilpailuja, mikä sai Pummarin jo tekemään 5 metrin harjoituksen ulkoarastolle ja tarkistamaan, etteivät hiiret ole talven aikana syöneet suunnistustossuja. Yhdet mökkitossut olivat nimittäin päätyneet joko siimahäntien tai muurahaisten muonaksi. Tässä vaiheessa ei kuitenkaan ollut vielä syytä aloittaa tehoharjoittelua, sillä Pummarin tähtäin oli toki nelosjoukkueen lyhyiden osuuksien karsintafinaalissa. Kun sitten vielä kesäkuun alussakaan ei normaalisti erittäin ajantasaisesti ylläpidetyillä nettisivuilla ollut mainintaa edellä mainitun karsinnan alkueristä saati finaalista, alkoi Pummary lievästi huolestua. Olisiko sittenkin osuusanomus hylätty suoraan päätä, mikä olisi sinänsä ollut aivan looginen selitys. Nimittäin Pummarin edelliset näytöt Jukolasta olivat vuodelta 1992 Vehkalahdelta ja tuon jälkeen ei plakkarissa ollut ainuttakaan hyväksytyä joukkuetulosta.

Kun sitten joukkuejärjestykset pärähtivät nettiin, oli järkytys melkoinen. Joukkueenjohto oli suuressa viisautessaan korottanut Pummarin kolmosjoukkueeseen ja 6 km:n osuuden sijaan olikin tarjolla reilun 9 km:n mittainen kuudes osuus, joka olisi noin kaksinkertainen verrattuna pisimpään Pummarin taivaltamaan suunnistusmatkaan viimeisen 18 vuoden aikana. Ottaen huomioon, että edelliset juoksuaskeleet lukuun ottamatta muutamia ajasta edellä kulkevan K-junan perässä pingottuja oli otettu viime vuoden Ruotsin ristiretkellä, täytyi ainoan ajateltavissa olevan selviytymistaktiikan perustua kävelyvauhtiin. Kerrottuna matka 15 minuutilla asettui tavoiteajaksi näin 2 tuntia 20 minuuttia, joka riittävän nestehuollon kera voisi olla mahdollista saavuttaa. Levollisin mielin saattoi Pummary näin ruksata yli myös kilpailuviikon harjoitusohjelman ja keskittyä nestetankkaukseen.

Kilpailusuoritusta edeltävänä iltana alkoi kuitenkin tummia pilviä kerääntyä Kytäjän taivaalle. Pummary oli toki kaukoviisaana ilmoittanut tulewansa muiden huippujoukkueiden tavoin paikalle vasta viestin alettua. Olihan oma osuus odotettavasti vasta aamulla ja Pummarin harjoituskeskus sijaitsi kätevästi vain noin 50 km kaakkoon kilpailupaikalta. Illalla alkanut ja koko yön jatkunut sade sai kuitenkin Pummarin liimautumaan yhä tiiviimmin tv:n ääreen ja alkuperäinen suunnitelma klo 22:n kisajunasta vaihtui viimeiseen juoppojunan kautta omaan kyytiin. Lopulta netistä tuloksia seurattuaan päätti Pummary rientää kisapaikalle kolmannen osuuden miehen tullessa vaihtoon. Yhteislähdön jo hämmöittäessä starttasi Skoda harjoituskeskuksen pihasta klo 6.30 ja sopivasti alkoi aurinkokin pilkottaa taivaalla. Kura-Jukola I ei sittenkään taitaisi saada jatko-osaansa.

Kilpailupaikalle saavuttuaan Pummari yhytti välittömästi joukkueen johtajan ja sai tiedon rintanumeron koordinaateista. Voittajien maaliintulon jälkeen löytyikin seuratelta sopivasti noin puoli tuntia ennen yhteislähtöön kokoontumista. Johtuen vaikeasta maastosta ja kelistä kokoontui aamun yhteislähtöihin yhteensä enemmän miehiä kuin illan alkupamaukseen. Tämä aiheutti myös sen, että vauhti K-pisteelle alitti jopa Pummarin alkuperäiset suunnitelmat. Ykkösrasti löytyi kuitenkin hyvin, mikä sai Pummarin uhkumaan itseluottamusta ja kiristämään vauhtia. Muutama juoksuaskel ja oma reitinvalinta aiheuttivat kakkosrastilla noin 3 minuutin pummin, mikä sai palaamaan ruotuun eli letkakävelyyn. Toinen ajanhukka sattui ennen viitosrastia, kun Pummari sattui havaitsemaan ystävällisen juomamukin kuvan hieman reitiltä syrjässä ja hakemaan täydennystä jo tyhjentyneeseen pulloonsa. Tämä koukku osoittautui kuitenkin turhaksi, sillä kartan taitoksen alta paljastui toinen muki heti viitosrastilta lähdettäessä aivan reitillä. Kaikkiaan mukeja osui reitin varrelle laskujeni mukaan 5 kappaletta ja kaikki aivan tarpeeseen.

Kuutoselle päädyttäessä olivat kiireisimmät kulkijat jo menneet ohi ja rastille kerääntyi melkoinen joukko seuraavan koodin kyselijöitä. Seuraava väli oli nimittäin liki 2 km pitkä eikä kellään näyttänyt olevan kiire jonon etummaisiksi. Paikalleenkaan ei auttanut jäädä, joten Pummari otti suunnan hahloon ja lähti kävelemään. Edessä oli noin 10 jyrkkää kalliomäkeä ylös-alas, mutta Pummarin laskuopin mukaan suoriin reitti minimoi askelten määrän. Jossain vaiheessa jonon perältä kuului nurinaa, että vauhtia olisi vähennettävä ja mäkiä voisi myös kiertää, mutta uskollisesti nuo seurasivat kuin Hamelnin pillipiiparia. Harmikseen Pummari johdatti myös toisen puolen letkasta näiden hajonnalle, joka sattui oman reitin varrelle. Sama toistui rastilla 11, minkä jälkeen toinen hajonta oli aivan seuraavan välin reitillä. Tästä ratamestarille pienet moitteet, mutta seuraavalla hajonnalla sentään pääsi nauttimaan onnistumisen tunteesta, kun oma rasti löytyi sujuvasti ja muut pörräsivät ympäristössä koodia hokien. Loppumatkasta alkoi porukkaa taas kasaantua ja meno hidasti myös se, että uralla olleet jyrkimmät laskut olivat kuin liukumäkiä, ylöspäin mentäessä taas vuorikiipeilijän varusteista olisi ollut hyötyä.

Loppusuoran hämöttäessä kävi Pummarille kuin kamelille keitaan haistaessaan eli hän pani laukaksi, mikä kostautui alamäen vaihtuessa yllättäen liukkaaksi sillaksi, jota ei meinannut ylös päästä. Maalilinja leikkautui ajassa 2.11.34 ja sijoituskin parani yli 30 pykälää, joten aivan epäonnistuneeksi ei suoritusta voi moittaa. Hyväksytyt joukkuetuloskin (908.) saatiin, mitä saavutusta tosin aavistuksen himmentää se, että hävisimme nelosjoukkueelle, ja erityisesti omalla osuudella nelosen mies oli puoli minuuttia nopeampi. Mutta tämä lienee ollut joukkueen johdon strateginen tarkoituskin eli antaa nelosjoukkueelle hieman tasoitusta sijoittamalla Pummari kolmosjoukkueen jarruksi. Kaiken kaikkiaan tästä äärimmäisen rankasta reitistä jäi mieleen positiivinen selviytymisen tunne ja lupaan vakaasti harkita osallistumista Kura-Jukola III:een – Kytäjän kosto, jossa luonnonvoimat päästetään taas valloilleen, mikäli se joskus järjestetään. Tähän mennee noin 29 vuotta, joten toivottavasti osuudet ovat lyhentyneet siihen mennessä.

- EAV